

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/29/2013
Identifikačné číslo spisu:	3111011692
Dátum vydania rozhodnutia:	05.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3111011692.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 5. decembra 2013 v Bratislave v trestnej veci obvineného Ing. V. O. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného V. H. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 06. septembra 2012, sp. zn. 3To 86/2012, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo 04. júna 2012, sp. zn. 3T 145/2011, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného V. H. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo 04. júna 2012, sp. zn. 3T 145/2011, bol obvinený V. H. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b/, písm. i/ Tr. zák. (vo výroku rozsudku sa nesprávne uvádza § 137), ktorý mal spáchať spolu s ďalšími spoluobvinenými na tom skutkovom základe, že

ako členovia organizovanej skupiny, ktorú založili a riadili obv. Ing. L. Z. s obv. Ing. V. O. a ktorej členmi sú obv. B. W., obv. V. H. a obv. S. O. od presne nezistenej doby najneskôr od roku 2009 do 31. marca 2011, u obv. B. W. po jeho návrate z výkonu trestu najmenej od januára 2011 do 31. marca 2011 a u obv. V. H. od roku 2009 do 19. januára 2011, kedy bol vzatý do väzby v inej trestnej veci, na území Trenčianskeho kraja, najmä okresu Bánovce nad Bebravou, Prešovského kraja na území okresu Poprad s jednoznačným zámerom odpredávať ďalej väčšie množstvo omamných a psychotropných látok aj mimo územia Slovenskej republiky, páchali rozsiahlu drogovú trestnú činnosť vyznačujúcu sa plánovaním a koordinovaním ich vzájomných činností a to v zabezpečovaní liečiv a prekurzorov, potrebných k výrobe omamnej a psychotropnej látky metamfetamín (pervitín), ktorý je uvedený v II. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zákone č. 13/2004 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 139/1998 Z.z. o omamných, psychotropných látkach a

prípravkoch v znení zákona č. 260/1999 Z.z., túto omamnú a psychotropnú látku vyrábali prostredníctvom obv. V. O. na M. ul. XXX/X v K. na chemickom laboratórnom náčiní, na ktorej výrobe sa podieľali aj obv. Ing. L. Z., pričom takto vyrobené omamné a psychotropné látky medzi sebou prepravovali aj prostredníctvom kuriérskych prepravných služieb, resp. prostredníctvom pravidelnej autobusovej dopravy a tieto psychotropné a omamné látky následne prechovávali za účelom ich predaja ďalším doposiaľ nestotožneným osobám z radov záujemcov o takéto látky, finančné prostriedky, ktoré si takýmto spôsobom zabezpečovali používali nielen pre svoju vlastnú potrebu, ale hlavne na nákup ďalších surovín potrebných pre opätovnú výrobu psychotropnej a omamnej látky, pričom dňa 04. marca 2011 pri stretnutí Ing. L. Z., po tom, ako vyššie popísaným spôsobom zabezpečili psychotropnú a omamnú látku metamfetamín (pervitín) odpredali G. B. 21,415 gramu metamfetamínu (pervitínu) s priemernou koncentráciou účinnej látky 73,9 % hmotnostných, čo predstavuje 396 - 1583 obvyklých jednorazových dávok drogy a následne dňa 01. apríla 2011 obv. Ing. L. Z. rovnakým spôsobom opakovane odpredal G. B. a V. V., občanovi Rakúskej republiky 67,116 gramu metamfetamínu (pervitínu) s koncentráciou účinnej látky v priemere od 61,1 % do 72,3 %, čo predstavuje 1092 - 4367 obvyklých jednorazových dávok drogy, spolu 1488 - 5950 obvyklých jednorazových dávok drogy metamfetamín (pervitín) o hodnote najmenej 10 514 €, pričom v priebehu uvedeného obdobia si obv. W. W. niekoľko krát zakúpil od obv. Ing. V. O. malé množstvo psychotropnej a omamnej látky, pervitín, ktorú použil pre vlastnú potrebu.

Za to bol obv. V. H. uložený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 4 Tr. zák.). Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou z 24. mája 2011, sp. zn. 2T 27/2011 (právoplatnosť nadobudol toho istého dňa), ktorým bol odsúdený pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov so zaradením na výkon trestu podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

A napokon podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený tiež i ochranný dohľad na dobu 1 roka spočívajúci v povinnosti v zmysle § 77 ods. 1 Tr. zák. osobne sa hlásiť v určených lehotách.

O odvolaní obvineného proti vyššie citovanému rozsudku rozhodol Krajský súd v Trenčíne na verejnom zasadnutí konanom 06. septembra 2012 uznesením, sp. zn. 3To 86/2012, takým spôsobom, že toto podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Dňa 11. apríla 2013 bolo na prvostupňový súd doručené dovolanie obvineného V. H., podané prostredníctvom jeho obhajcu a smerujúce proti obom skôr spomínaným rozhodnutiam, kde tento ako dovolacie dôvody označil dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por.

V jeho bližšom písomnom zdôvodnení potom poukázal v prvom rade na tú skutočnosť, keďže sa od 19. januára 2011 preukázateľne nachádzal vo väzbe, nemohol sa dopustiť konania v takom rozsahu, ako sa mu kladie za vinu. Množstvo drogy („vo väčšom rozsahu“) totiž bolo odvodené len od policajnej akcie, ktorá sa aj za pomoci agentov uskutočnila až v čase tejto jeho väzobného stíhania.

Čo sa týka doby páchania trestného činu, tu rovnako nesúhlasí s tým, že by v jeho prípade malo ísť naplnenie kvalifikačného znaku „závažnejším spôsobom konania“ - po dlhší čas, keď aj v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne z 19. novembra 2009, sp. zn. 23To 121/2009, u obvineného, ktorý je sám závislým užívateľom drogy, doba páchania trestného činu podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. nepresahujúca jeden rok spravidla nemôže byť považovaná za závažnejší spôsob konania (§ 138 písm. b/ Tr. zák.). V tejto súvislosti tiež ďalej uviedol, že od r. 2009 do konca r. 2010 bol závislý na pervitíne,

pričom 15. decembra 2010 bol právoplatne odsúdený za trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák., a to na základe rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 1T 153/2010. Obvinený tu vidí porušenie zásady „ne bis in idem“, keďže za čiastkový skutok už teda bol právoplatne odsúdený (vznesením obvinenia došlo k prerušeniu plynutia doby pokračovania v trestnom čine).

Ďalej obvinený namietal tiež zamietnutie jeho návrhov na doplnenie dokazovania, a to konkrétne návrhu na pribratie znalca z odboru klinickej psychológie za účelom podania znaleckého posudku na utajeného svedka č. 1 (otázka jeho dôveryhodnosti), či návrhu na výsluch svedka B. O. (chcel jeho výpoveďou preukázať, že on bol len konzument drogy, žiadny člen organizovanej skupiny), v dôsledku vykonania ktorých mohlo podľa jeho názoru dôjsť k podstatnej zmene dôkaznej situácie. Uvedené má predstavovať v zmysle ustálenej súdnej praxe porušenie práva na obhajobu.

A na záver upozornil i na nesprávne usvedčovanie ho zo žalovaného skutku svedkom L. K., ktorý ho na hlavnom pojednávaní ani len neopoznal. Tiež iní vypočutí svedkovia nepotvrdili skutočnosti uvádzané v napadnutom prvostupňovom rozsudku (že by od neho zakupovali pervitín, resp. že by sa on sám podieľal na jeho výrobe). Rovnako bolo bezpochyby preukázané, že okrem L. Z. on osobne nepoznal ani jedného zo spoluobvinených.

Na základe vyššie uvedeného preto obvinený navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie zákona a súčasne aby zrušil tak napadnuté rozhodnutie ako i chybné konanie, ktoré mu predchádzalo.

Prokurátorka v rámci svojho písomného stanoviska navrhla podané dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, nakoľko podľa jej názoru v predmetnom konaní boli dodržané všetky ustanovenia Trestného poriadku upravujúce právo na obhajobu, obe rozhodnutia sú založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané zákonným spôsobom a na správnom právnom posúdení zisteného skutku a súčasne i za použitia správneho hmotnoprávneho ustanovenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného V. H. skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o vyššie zmienenú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, v ňom uvedenými, tu treba upozorniť na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012, v zmysle ktorého sa táto týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu.

Ďalej je potrebné podotknúť tiež tú skutočnosť, že dovolanie ako jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov má slúžiť len ako skutočne výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti súdnych rozhodnutí, čomu zodpovedá i konštrukcia jednotlivých dovolacích dôvodov.

Predovšetkým sa obvinený jeho podaním nemôže dovolávať preskúmania, resp. revízie skutkových zistení a záverov urobených súdmi prvého a druhého stupňa, keďže týmito je dovolací súd viazaný, ako je to zrejmé už zo samotného znenia ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. („správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“). Daný dovolací dôvod nie je možné vyvodzovať len s poukazom na nesprávne skutkové zistenia, neúplnosť vo vykonanom dokazovaní či nesúhlas s hodnotením jednotlivých dôkazov, ale o jeho naplnení možno hovoriť iba v tých prípadoch, ak rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Uvedenou formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Predmetný dovolací dôvod teda pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu k ustálenému skutkovému stavu.

Čo sa týka potom dovolania obvineného V. H., tak tu v súvislosti s námietkami spadajúcimi pod uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (nevyhovenie obhajobou navrhovaným dôkazom) treba konštatovať v prvom rade splnenie podmienky ich namietania už v prechádzajúcom konaní, z čoho vyplýva následne potreba sa s nimi zaoberať aj v dovolacom konaní (viď citované znenie § 371 ods. 4 Tr. por.).

Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Naplnenie vyššie spomenutého dovolacieho dôvodu pritom nespôsobí každé jeho porušenie, ale len také, ktoré je zásadného charakteru.

Za porušenie práva na obhajobu pritom v zmysle ustálenej súdnej praxe nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods.

11 Tr. por. Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo (viď k tomu bližšie uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011).

A keďže v posudzovanom prípade súd obhajobou navrhované dôkazy - návrh na pribratie znalca z odboru klinickej psychológie za účelom podania znaleckého posudku na utajeného svedka, návrhu na vypočutie svedka B. O. - z dôvodu ich nadbytočnosti v zmysle § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol (viď zápisnica z hlavného pojednávania konaného 31. mája 2012, č.l. 2172 spisu), nemožno tu s poukazom na skôr uvedené hovoriť o žiadnom porušení práva obvineného na obhajobu, zakladajúcim namietaný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Tiež námietku dovolateľa, týkajúcu sa vyslovenia porušenia zásady ne bis in idem vzhľadom na jeho predchádzajúce odsúdenie (rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou z 15. decembra 2010, sp. zn. 1T 153/2010) pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák., treba potom považovať za irelevantnú. Je totiž zjavné, že v prípade zmieneného stíhania a stíhania v danej veci - pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa v žiadnom prípade nejedná o ten istý skutok (podstatou skutku spočíva v konaní a následku, ktorý ním bol spôsobený), keďže v prvom prípade sa ako trestné posúdilo konanie obvineného spočívajúce v neoprávnenom prechovávaní zakázanej látky pre vlastnú potrebu.

V súvislosti so všetkými ostatnými výhradami obvineného (s výnimkou jednej, ku ktorej sa tunajší súd vyjadruje nižšie), uplatnenými v ním podanom dovolaní, treba potom opätovne upozorniť už na skôr uvedené, a síce, že v dovolacom konaní už nie je možné účinne napádať jednotlivé skutkové zistenia, zistené súdmi nižších stupňov. Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. preto nemožno odvíjať len od iného názoru na hodnotenie dôkazov, resp. s poukazom na nedostatky vo vykonanom dokazovaní (ide tu o otázku skutkového charakteru).

Zo skutkovej vety prvostupňového rozsudku, s ktorou sa v plnom rozsahu stotožnil i odvolací súd (a ktorou je viazaný súd dovolací) v zásade vyplýva, že obvinený V. H. bol najneskôr od roku 2009 do 19. januára 2011 - kedy bol vzatý do väzby v inej trestnej veci - členom organizovanej skupiny, páchajúcej rozsiahlu drogovú trestnú činnosť, vyznačujúcu sa plánovaním a koordinovaním vzájomných činností, ktoré spočívali v zabezpečovaní liečiv a prekurzorov, potrebných k výrobe pervitínu, v samotnej výrobe danej psychotropnej látky, jej následnej preprave medzi sebou, prechovávaní za účelom predaja a v konečnom fáze v jej predaji.

Konajúcimi súdmi ustálené konanie obvineného bolo v napadnutých rozhodnutiach posúdené ako obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b/, písm. i/ Tr. zák.

Kvalifikovaná skutková podstata mala byť teda opodstatnená páchaním trestnej činnosti po dlhší čas, formou organizovanej skupiny (§ 172 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. - závažnejším spôsobom konania) a vo veľkom rozsahu (§ 172 ods. 2 písm. e/ Tr. zák.).

Niet pochybností o tom, že prvé dva spomenuté osobitné kvalifikačné znaky sú zrejmé z obsahu samotnej skutkovej vety (k znakom organizovanej skupiny vid' § 129 ods. 2 Tr. zák.), v súvislosti s posledne uvedeným to však už neplatí. Tu je potrebné naozaj súhlasiť s tým, ako na to správne upozorňuje obvinený V. H., že súdy odvíjajú rozsah spáchanej trestnej činnosti od predaja, resp. množstva predanej drogy agentom (išlo o tzv. predstieraný prevod v zmysle § 112 Tr. por.), ku ktorému však došlo až v čase, keď sa tento preukázateľne nachádzal vo väzbe v inej trestnej veci, a preto následok danej policajnej akcie mu nemožno pričítať. Aj napriek danému zisteniu nemožno ale konštatovať ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., a to z dôvodu, že tomu bráni podmienka uvedená v ust. § 371 ods. 5 Tr. por. Pri naplnení ostatných kvalifikačných znakov a pri nezistení iného právneho pochybenia nemožno v danom prípade hovoriť o žiadnom zásadnom ovplyvnení postavenia obvineného V. H.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení bolo preto rozhodnuté tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.